

Deze scriptie relateert het discours omtrent de hedendaagse wooncrisis genealogisch aan de ontwikkeling van het eigendomsrecht in Nederland. Daartoe wordt zowel de geschiedenis van eigendomspraktijken in Nederland als de ontwikkeling van filosofische rechtvaardigingen van eigendom in West-Europa onderzocht, en een verschil geïntroduceerd tussen eigendomsrechten op transformatie en eigendomsrechten op vervreemding. Uit het onderzoek blijkt dat de problematisering van eigendom in recent Nederlands discours omtrent de wooncrisis inherent is aan de discrepantie tussen haar rechtvaardigingsgronden, gestoeld op transformatierechten en haar werking, gericht op inkomen uit vervreemding. Het sublimeren van deze discrepantie vereist dat we ons opnieuw verhouden tot inkomen uit vervreemding.